

ที่มาของเรื่อง.....เสน่ห์จันทร์หอม.....

สวัสดิ์คะท่านผู้อ่านที่รักทุกท่าน พบกันอีกแล้วนะคะ นวนิยายข้ามภพข้ามชาติ “เสน่ห์จันทร์หอม” จะมีผู้ได้รับรู้กันบ้างว่า ต้นว่านเสน่ห์จันทร์หอมที่มีพลาณภาพในเรื่องเมตตามหานิยมอยู่แล้ว หากมีใครบางคนที่ได้คิดเอาต้นว่านเสน่ห์จันทร์หอมมาตากแดดให้แห้ง แล้วนำมาบดให้ละเอียดจนเป็นผงธุลี พร้อมกับกำกับคาถาอาคมมนต์ดำอันมากล้นไปด้วยมนต์เสน่ห์ จากต้นว่านเสน่ห์จันทร์หอมจึงต้องกลายมาเป็นผงเสน่ห์จันทร์หอม ที่เมื่อใดจะมีผู้ใดได้ชิมลิ้มรสชาติผงเสน่ห์จันทร์หอมเข้าไปแล้ว ย่อมรักและหลงต่อผู้ที่นำเสน่ห์จันทร์หอมมาให้ดื่ม

นังหยดทาสสาวสวยผู้มากไปด้วยต้นहारาคะจึงได้หยิบเอาเสน่ห์จันทร์หอมขึ้นมาใช้กับคุณหลวงจักร ด้วยหมายที่จะชิงเขามาจากคุณขึ้นธิดาสาวสวยของท่านเจ้าคุณสมุทรปราการมาเป็นของนังหยดเสียเอง แต่เพราะนังหยดไม่ใช่คู่กับคุณหลวงจักร แผนการที่ได้วางไว้เกิดพลิกแพลงแทนที่จะเป็นคุณหลวงจักรตั้งใจหมายให้คุณหลวงจักรต้องรักหลงนังหยดแต่เพียงผู้เดียว หากแต่กลับตาลปัตรเป็นผู้ที่มีอำนาจมากยิ่งขึ้นใหญ่ท่านหนึ่ง แล้วนังหยดจะยอมละความริษยาที่มีต่อคุณขึ้นหรือไม่ ทั้งที่ตัวนังหยดเองก็ได้ดิบได้ดีไปแล้ว

ฝากด้วยนะคะท่านผู้อ่านที่รักทุกๆท่าน และขอกราบ
ขอบพระคุณทุกๆท่านที่ได้กรุณามอบความสนใจให้กับนิยายเรื่อง “เสน่ห์
จันทร์หอม” ค่ะ ขอให้แฟนนิยายของวริษฐาทุกๆท่าน ร่ำรวย สุขภาพ
แข็งแรงทุกๆท่านนะคะ

จากใจนักเขียน “วริษฐา”

เสน่ห์จันทร์หอม 1 “วรวิธยา”

พุทธศักราช 2411 ตรงกับสมัยรัชกาลที่5 คือพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์เกล้าเจ้าอยู่หัว หรือพระพุทธเจ้าหลวง

แสงพยับกลั้วระยิบระยับลวงตาอยู่ที่กลางลำคลองพระองค์เจ้าไชยณูชิต กระแสน้ำที่ไหลเชี่ยวกราดเป็นระลอกและกระแสมที่พัดแรงจัดได้กระทบเข้ากับใบหน้าอันงดงามของนงหทัยทาสสาวแสนสวยของเจ้าพระยาสมุทรปราการที่กำลังนั่งตัวตรงเชิดใบหน้านามรับกระแสมันย่นตาเรียวสวยคมกริบเหม่อมองไปยังกลางลำคลอง ปล่อยใจให้ล่องลอยไปไกลถึงความฝันอันแสนหวานและบรรเจิดจำ

เพราะนงหทัยเป็นคนสวย!!! นงหทัยคือทาสสาวที่สวยสะอาดตามากกว่าทาสสาวคนอื่นๆ ใบหน้าเรียวงาม คิ้วโค้งดั่งคมเคียว ปลายจมูกโด่งเป็นสันงอนปลายที่บ่งบอกถึงนิสัยเอาแต่ใจ ริมฝีปากบางงาม ผิวกายถึงดำช้าแต่ก็ดูสะอาดตา ผิดไปจากบรรดาทาสสาวคนอื่นๆทั่วไปที่ผิวกายดำคล้ำ ใบหน้าหยาบกระด้าง สกปรก ไร้ความนุ่มนวลดั่งกับใบหน้าของนงหทัย

หากแต่ความสวยกลับหาคุณค่าต่อนงหทัยไม่ ด้วยเพราะจิตใจที่แสนชั่วช้าต่ำทราม อิจฉา ริษยาของนงหทัยนั่นเอง ที่ทำให้ความ

สวยามบนใบหน้าของนังหยดต้องกลัปกลายเป็นที่ไม่ต้องตาต้องใจต่อ
ท่านเจ้าของเรือนคือเจ้าพระยาสมุทรปราการ และเหล่าบรรดาทาสไพร่
ในเรือนทุกคนที่ต่างซังหน้านังหยด จนแม้ไม่อยากจะสบหน้า

คงมีเพียงคุณชื่อนิธิดาสาวสวยคนเดียวของท่านเจ้าพระยา
สมุทรปราการนี้กระมังที่ยังมีความเมตตาให้กับนังหยด ยิ่งแลเห็น
หลายคนต่างเฝ้าเกลียดซังซังต่อนังหยดมากเพียงใด คุณชื่อยิ่งเมตตา
ต่อนังหยดมากยิ่งขึ้น

ถึงมีเมตตา แต่ทว่าในความเมตตาก็ยังคงแข็งๆ ไม่อ่อนโยน
เท่าที่ควร บางเพลาก็ดุตันก็ด้วยเพราะเป็นคนที่เอาแต่ใจของคุณชื่อนั้น
นั่นเอง เมื่อนังหยดกระทำการสิ่งใดที่ไม่ถูกใจของคุณชื่อนั้นไปบ้าง ด้วยเหตุนี้
เหล่านังหยดจึงไม่มีใครรักคุณชื่อนั้น และมองข้ามความมีเมตตาที่คุณชื่อนั้นได้
หยิบยื่นให้แก่กันงหยด นังหยดยังคงเฝ้าคิดริษยา พยาบาทอาฆาตแค้น
ที่คุณชื่อนั้นเหนือกว่าหล่อน

ถึงคุณชื่อนิสวย มีเหล่าบรรดาลูกหลานเจ้าขุนมูลนายหรือ
แม้กระทั่งคุณหลวงหนุ่มๆ งามอีกมากมายหลายคนก็แอบฝากหัวใจไว้
กับคุณชื่อนั้น แต่ในความรู้จักของนังหยดแล้ว ความสวยของคุณชื่อนั้นก็ยัง
เป็นรองต่อนังหยดคนนี้นี้เสมอมา คุณชื่อนิสวยแบบเรียบง่าย ไม่มีเสน่ห์โดน
ใจชายหนุ่มเหมือนกับนังหยดคนนี้นี้ เพราะยังมีชายหนุ่มอีกมากมาย

เช่นกันที่หลงรักนังหยด ยิ่งชายใดที่ได้ใกล้ชิดเสน่หากับนังหยดแม้เพียงครั้งเดียวยังเพื่อฝันหากันไปนานแสนนาน

นังหยดเกลียด ชิงชัง วิชา อาฆาตพยาบาทแค้นต่อคุณขึ้นก็ด้วยเพราะ คุณขึ้นเกิดมาสูงส่งกว่านังหยด คนเยี่ยงเดียวกัน มีสองมือสองเท้าเยี่ยงกัน ต่างกันก็ตรงที่อีกคนหนึ่งเป็นถึงธิดาสาวสวยของเจ้าพระยาสมุทรปราการ หากอีกคนหนึ่งกลับต่ำศักดิ์เป็นเพียงทาสในเรือน

ก่อนหน้านี้หน้านังหยดเองก็ไต่ยาก็ไต่อย่างไรรู้แต่อย่างไร แม้มีพ่อไม่สูงศักดิ์ดังกับเจ้าขุนมูลนายแต่พ่อของนังหยดก็เป็นพ่อค้าที่มีเงินมีทองอยู่มากโข เป็นเพราะพ่อติดพนัน เข้าบ่อนเล่นพนันทุกชนิดทั้งเล่นชนกชนไก่ กัดปลา วัวลานวัวชน สกา หมากรูก เรียงเบี้ย ผูกผ้าสามย่าน ทายปลาไหลทายอึ่ง รูดไม้คมพัด เด็ดพลี เทงหว่ง กอบข้าวสาร เบี้ยโปก หรือแม้กระทั่งการพนันกำถั่ว โปป๋น ไฟงา กำตัด หว่ยซึ่งเป็นการพนันที่มาจากชาวจีนแต่จีว พ่อของนังหยดเล่นมาจนครบทุกอย่าง เล่นเสียจนหมดสิ้นเมื่อประดาตัวจึงต้องนำนังหยดมาขายเป็นทาสในเรือนท่านเจ้าพระยาสมุทรปราการ

นังหยดจึงกลายเป็นหญิงตัวเปล่าที่ไร้สินทรัพย์อันใด มีเพียงผงเสน่ห์จันทร์หอมที่พ่อให้ติดกายมา พ่อของนังหยดเน้นเป็นคำมั่นให้

เก็บรักษาไว้ดีๆ หากไม่จำเป็นก็อย่าหยิบมาใช้โดยเด็ดขาด ด้วยเสน่ห์
จันทร์หอมที่พอของนังหยดได้ทำพิธีปลุกเสกลงคาถานับแต่ที่แรกเริ่มนำ
เสน่ห์จันทร์หอมมาตากแดดจนแห้งสนิท เสน่ห์จันทร์หอมมีฤทธิ์
ร้ายแรงยิ่งนัก หากผู้ใดได้ดื่มเข้าไปแล้วย่อมหลงใหลต่อผู้ที่นำมาให้
อย่างไม่ลืมหูลืมตาจนโงหัวไม่ขึ้น

และที่สำคัญที่สุดแห่งความแค้นที่นังหยดมีต่อคุณชิ้นนั้นก็คือ
คุณหลวงจักร คุณหลวงผู้ที่มีความสง่างามมากล้นจนทำให้หัวใจของนัง
หยดต้องอ่อนระทวยทุกเพลาที่ได้พบหน้าเขา แม้ว่านังหยดยังมีไฉ่ทับ
ทาสหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่กำยำ ผิวกายดำคล้ำอยู่เคียงกายเคียงใจนัง
หยดในทุกเช้าค่ำ แต่เพราะใจของนังหยดมันเผลอเผลอแอบมอบไปให้กับ
คุณหลวงจักรนับแต่แรกที่พบหน้ากัน

เขานั้นช่างแสนดีต่อนังหยดยิ่งนัก นังหยดยังจดจำกาลแต่หน
นั้นได้อย่างฝังลึกในหัวใจ ในครั้งนั้นคุณหลวงจักรได้มาที่เรือน
เจ้าพระยาสมุทรปราการ มาเพื่อมาเยี่ยมเยือนเพื่อกราบไหว้เจ้าพระยา
สมุทรปราการตามขนบธรรมเนียมประเพณีในวันสงกรานต์

นังหยดจึงเป็นทาสสาวคนเดียวที่ถูกเจ้าพระยาสมุทรปราการ
เรียกให้ขึ้นมารับใช้อยู่บนเรือน นังหยदनำขันทองเหลืองที่บรรจุน้ำฝน
และรอยดอกละลินำไปให้ต่อคุณหลวงจักร ด้วยเพราะความงามสง่า

จากคุณหลวงจักรที่ทำให้นั่งหัดต้องห้วนไหวจนทำอันใดไม่ถูกใจสั้น สะท้านถึงกับปล่อยขันน้ำทองเหลืองล่วงจากมือ จนน้ำฝนเปียกพื้น กระดานเรือนและดอกมะลิก็ตกเกลื่อนกระจายทั่วเรือน ท่านเจ้าพระยา สมุทราภการโกธจนตัวสั้น ด้วยรู้สึกอับอายที่ทาสในเรือนมิได้รักษามรรยาทต่อผู้ที่มาเยือนจนถึงเรือนชาน จึงเอ็ดนั่งหัดเสียงดังสนั่นลั่น เรือน นั่งหัดนั่งตัวงอ สั้นสะท้านด้วยหวาดกลัว ต่อเมื่อมีเสียงที่ อ่อนโยนจากคุณหลวงจักรเอ่ยขึ้น

“อย่าได้เอ็ดนั่งทาสผู้นี้เลยขอรับคุณอา หลานผิดเองที่มือไม่มั่นคง น้ำฝนจึงตกหล่นจากมือนั่งทาส”

ในเพลานั้นเสียงที่อ่อนโยนและแผ่ไปด้วยความเมตตาจากคุณหลวงจักรช่างสร้างความอบอุ่นใจให้แด่นั่งหัดยิ่งนัก รวากับสายฝนที่โปรยจากฟ้าลงสู่หัวใจที่กำลังแห้งแล้งด้วยขาดเมตตามานานให้ต้องสดชื่นขึ้นมาอีกครั้ง เพราะเสียงนี้หัวใจของนั่งหัดจึงห้วนไหวทุกเพลานี้ที่ได้พบหน้าอันหล่อคมาของคุณหลวงจักร อีกทั้งยังเกลียดหัวใจตัวเองที่ไม่เจียมใจ เกลียดที่ไม่อาจฝันหัวใจไม่ให้รักคุณหลวงจักรได้ ก็ใจมันรักไปแล้ว รักจนหัวปักหัวปำ และนั่งหัดก็จะขอรักคุณหลวงจักรไปทุกภพทุกชาติ ถึงมีไฉ่ทับอยู่เคียงกายเคียงใจ แต่นั่งหัดก็ยังไขว่รักแต่คุณหลวงจักรเพียงผู้เดียว

“พอจักรก็เป็นเสียงเย็นนี้ อีหยาตมันยิ่งได้ใจเข้าไปใหญ่ ทีหน้า
ทีหลังได้ทำผิดๆพลาดๆอยู่เป็นบ่อยแน่แท้”

เสียงห้าวหาญและเปี่ยมไปด้วยอำนาจของเจ้าพระยา
สมุทรปราการได้เอ่ยนขึ้น คุณหลวงจักรยิ่งน้อยๆที่มุมปาก หากแต่ดวง
คาคุ่มกริบกลับทอดมองไปยังใบหน้าทั้งงดงามของคุณขึ้นที่นั่งพับเพียบ
อยู่เคียงข้างกับบิดาของเธอ

เจ้าของใบหน้านางเหมือนรู้ตัว จึงก้มใบหน้านิ่ง แลมองแต่พื้น
กระดานเรือนด้วยขวยเขิน นิ่งหยุดเห็นดังนั้นจึงต้องเกิดอาการเกลียด
ชิงชัง ริษยา อาฆาตแค้นต่อนายสาวยิ่งนัก

“มึงใส่หัวออกไปนะอีหยาต ยังมีหน้ามานั่งทำหน้าเป็นนางละคร
อยู่ได้”

นังหยุดสะดุดโหยงสุดตัวกับถ้อยคำอันประชดประชันเสียวหัวใจ
คนฟังจากท่านเจ้าคุณสมุทรปราการยิ่งนัก ให้ต้องรู้สึกอับอายต่อหน้า
คุณหลวงจักร ใคร่อยากรู้กันว่าหากหล่อนเป็นคุณขึ้น แล้วเจ้าพระยา
สมุทรปราการจะกล้าใช้วาจาฉีกหน้าเหมือนกับที่ฉีกหน้าหล่อนอยู่เย็นนี้
หรือไม่?

แต่นังหยุดก็ต้องจำใจจำยอมก้มหน้ารับกับความอับอายอย่าง
เดียวไม่ได้ จึงเอ่ยเสียงแผ่วออกมากับก้อนสะอื้นในทรวงขึ้นมา

“เจ้าคะ บ่าวกำลังจะไปเดี๋ยวนี้แล้วเจ้าคะ” นังหยดเอ่ยเสียงแผ่วเบา เมื่ออีกฝ่ายเผลอก็แอบมองด้วยสายตาซิงซัง เกลียดทั้งพ่อและลูกไม่น้อยไปกว่ากัน เกลียดเพราะในความรู้สึกของนังหยดสองพ่อลูกเหยียบหยาบความเป็นคนของนังหยดเสียจนแลไม่พบความเป็นคนอยู่เลย หยาบเหยียดดูแคลน มองนังหยดผู้นี้ต่ำตมไม่ต่างไปจากหมาขี้เรื้อน จิกหัวใช้งานแต่เข้าจรดคำ อีหยดคนนี้นั่นก็คนเหมือนกัน

และนี่คือต้นเหตุที่ทำให้นังหยดทั้งเกลียด อาฆาตแค้น พยาบาท วิชาผั่งใจต่อคุณขึ้นยิ่งนัก หากคุณขึ้นตกอยู่ในฐานะเดียวกับนังหยดแล้ว คือฐานะทาส นังหยดก็จะตบหน้าสวยๆ ให้อาบไปด้วยเลือด แต่เพราะคุณขึ้นสูงศักดิ์ไกลเกินกว่าที่ทาสเยี่ยงนังหยดจะกระทำได้ตั้งใจปรารถนา จึงมีเพียงความเกลียด พยาบาท อาฆาตแค้นต่อคุณขึ้น และด้วยความแค้นกับความริษยาอันร้อนแรงได้สุ่มเป็นไฟแค้นที่กองใหญ่อยู่กับหัวอกของนังหยด

“อีหยด มานั่งทำอะไรของเอ็งอยู่ที่ศาลาท่าน้ำ เหตุใดจึงไม่เข้าไปช่วยคนในครัวจัดเตรียมข้าวปลาอาหารสำหรับคุณๆบนเรือนท่าน”

เสียงขุนเขียวที่ได้บ่งบอกถึงอารมณ์ของผู้พูดได้ดังขึ้นทางด้านหลังของนังหยด นังหยดจึงหันขวับ และได้พบกับร่างอ้วน ผิวดำ

คล้ำและหยาบกระด้างของยายเจือทาสแก่ของเรือนอีกคนที่มีหน้าอยู่กับ
คร่ำกำลังยื่นเท้าสะเอวจ้องมองหน้านางหยดด้วยสายตาอันไม่พึงพอใจ

นางหยดต้องเผชิญกับความรู้สึกที่แสนกระอักกระอวนกับสายตา
คาดคั้นและหยามเหยียบจากยายเจือ แต่ก็จะต้องสู้กับความจริง จึง
พยายามเรียบเรียงคำพูดอย่างระมัดระวัง

“ฉันก็กำลังจะไปช่วยยายเจือประเดี๋ยวนี้แล้ว แต่บังเอิญยาย
เจือมาเรียกเสียก่อน” นางหยดพูดห้วนๆแบบไม่มีทางเสียงตามปกติวิสัย
ของตน ดวงตาคู่คมที่จิกตาจ้องมองยายเจือไร้ซึ่งความเป็นมิตร

“อึดอหด ที่มานั่งลอยหน้าลอยตาอยู่ศาลาท่าน้ำเย็นงี้เนะ
อย่าคิดนะว่าข้ารู้ไม่ทันเอ็ง ก็คงมานั่งลอยหน้าลอยตาชมดชม้อยชายตา
ให้อั้วพวกทาสผู้ขายเรือนอื่นๆที่อาจพวยเรือผ่านไปผ่านมาสินะ”

ยายเจือทาสชราของเรือนเจ้าพระยาสมุทรปราการขบเขี้ยวเคี้ยว
ฟันส่งเสียงข่มขู่ดุดันใส่นางหยดตามอารมณ์ที่คุกรุ่น ดวงตาคู่เหี้ยม
จับจ้องใบหน้านางของนางหยดอย่างรังเกียจ ขยะแขยงในความ
ทะเยอทะยานของนางหยด เกลียด ขยะแขยงก็เพราะหลายเพลมาแล้วที่
ยายเจือได้แอบเห็นนางหยดแอบจิกสายตามองค้อนคุณขึ้น

อะไรที่ทำให้นางหยดต้องแอบส่งสายตาคึกค้อนต่อคุณขึ้นนั้นยาย
เจือยังคงแคลงใจอยู่เช่นกัน สาเหตุที่นางหยดกระทำตนน่ารังเกียจเย็นงี้

ต่อคุณขึ้นด้วยเหตุผลอันใด อีกทั้งนังหยดยังพยายามทำตัวให้เสมือน
ต่อคุณขึ้นให้เป็นทีระคายเคืองต่อสายตาบ่าวไพร่ในเรือนทุกคน
โดยเฉพาะยายเจือ ยิ่งยายเจือไม่แฉ่งใจ ยายเจือจึงยิ่งชิงชังหน้านังหยด
ยิ่งนัก

“อืหยด เอ็งอย่ามาจ้องมองหน้าข้าด้วยสายตาเยี่ยงนี้นะ” ยาย
เจือทาสเก่าแก่ของเรือนเจ้าพระยาสมุทรปราการตวาดแหวัด เมื่อสายตา
ที่ไม่ยอมแพ้ของนังหยดเองก็ได้จิกตามองค้อนยายเจือทาสชราอย่างไม่
ทิ้งสายตาด้วยเช่นกัน

“ยายเจือเองก็จิกตามองฉันเยี่ยงกันแหละ เยี่ยงนั้นยายเจือจะรู้
ดอกก็รู้ว่าฉันก็จิกตามองยายเจือด้วยเยี่ยงกัน”

นังหยดเถียงเสียงขุ่น หากสายตายังคงไม่หยุดจ้องค้อนส่ง
ให้แก่ยายเจือทาสชรา จนยายเจือต้องโกรธจนตัวสั่นเทิ้ม ยังไม่เคยมี
ทาสคนใดเลยที่กล้าแสดงกิริยาอาการเยี่ยงนี้กับยายเจือ แม้ถึงว่าฐานะ
ของยายเจือก็ไม่ต่างไปจากทาสคนอื่นๆ ด้วยเยี่ยงกัน คือทาสกับทาส
หากแต่ยายเจือยังมีอภิสิทธิ์ที่มากกว่าทาสคนอื่นๆ เพราะเป็นทาสคน
เดียวที่เจ้าพระยาสมุทรปราการให้ความไว้วางใจมากยิ่งขึ้นกว่าทาสคนอื่นๆ
ด้วยเพราะยายเจือได้อยู่รับใช้กับเรือนของเจ้าพระยาสมุทรปราการมา
นานนับแต่รุ่นปู่ย่าตาทวดของยายเจือ

“อียด เอ็งอย่าได้คิดมาทำกำเริบเลิบนานกับข้าเชียวนะ เอียง
นั้นข้าจะตบปากเอ็งให้ฉีกไปถึงโบทุเชียว”

เห็นนังหยดยังคงเหิมเกริบอยู่ยายเจือจึงตวาดแว๊ดเสียงขุ่นเชียว
หวังปراميให้อยู่มือไส่หน้านังหยดอีก นังหยดนิ่งไม่ตอบคำ ก้มหน้า
แอบลอบถอนใจอย่างเบือหน่ายกับยายเจือ ใจนี้กอยากตวาดกลับคืน
ด้วยคำเดิมของยายเจือ แต่เมื่อจุดคิดขึ้นมาได้ว่า บัดนี้นังหยดคนนี้มีไซ่
คุณหนูตั้งแต่ก่อน หากนังหยดคนนี่คือทาส ทาสในเรือนเบี้ยคนหนึ่ง
ของเจ้าพระยาสมุทราภการ นังหยดจึงพยายามข่มใจ เก็บความคลั่ง
แค้นที่มีต่อยายเจือไว้กับส่วนลึกของหัวใจ

รอสักวันหนึ่งวันที่นังหยดคนนี้ได้เป็นใหญ่ขึ้นมา และเพลานั้น
แหละคือการเอาคืนของนังหยด จะแก้แค้นยายเจือให้สาสมแกใจนัง
หยดคนนี่เลยทีเดียวนะ

และวันนั้นก็คือ วันที่นังหยดได้ช่วงชิงเอาคุณหลวงจักรจากคุณ
ขึ้นมาเป็นของนังหยดได้ ไม่อยากสำหรับนังหยดคนนี่เลย เพียงแค่ให้
คุณขึ้นได้ยอมปล่อยคุณหลวงจักรเป็นอิสระเสียก่อนเกิด

นังหยดมั่นใจเหลือเกินว่า ที่คุณหลวงจักรได้แสดงความรัก
ความอาทรต่อคุณขึ้นนั้นมีสาเหตุที่มาจาก คุณหลวงจักรปรารถนาที่จะ
ก้าวหน้าในอาชีพการงาน เมื่อคุณขึ้นเป็นธิดาสาวคนเดียวของ

เจ้าพระยาสมุทรปราการแล้ว คุณหลวงจักรจึงขอเดินทางลัดมาที่คุณ
ขึ้น

ทำไมคนอย่างนังหยดจะอ่านความรู้สึกรู้ใจของคุณหลวงจักรไม่
ออก ชั่วยังมั่นใจอีกด้วยว่า แท้จริงแล้วในหัวใจของคุณหลวงจักรกลับมี
มอบแต่นังหยดคนนี้หรือ เหลือเพียงว่านังหยดต้องพยายามถีบไต่ให้
ให้พ้นไปจากเส้นทางชีวิตของนังหยด และคุณหลวงจักรก็เขี่ยคุณขึ้นไป
จากชีวิตของเขาด้วยเช่นกัน จากนั้น นังหยดคนนี้ก็กลายเป็น
ภรรยาของคุณหลวงจักรในทันที

“ก็ได้ ฉันจะไปช่วยงานในครัวประเดี๋ยวนี้แหละ” เมื่อ
พยายามปล่อยลมโกรธออกทิ้งไปครู่ก่อนแล้ว นังหยดจึงเอ่ยเสียงแข็ง
กับยายเจือ มุมปากเหิดขึ้นเหมือนกำลังจะส่งรอยยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ให้แก่
ยายเจือ ก่อนที่จะถูกวาดจากศาลาท่าน้ำไป

แต่แล้วนังหยดก็ต้องหยุดชะงักงัน ทั้งร่างอันบอบบางลง
นังคุกเข่าตัวงอ ก้มหน้านั่งจ้องมองแต่พื้นกระดานศาลาท่าน้ำ เมื่อร่าง
บอบบางดงามดูจนางในวรรณคดีของคุณขึ้นได้เยื้องกรายเข้ามา
ภายในศาลาท่าน้ำ

วันนี้คุณขึ้นช่างงดงามยิ่งนักในสายตาของยายเจือ ร่างบอบ
บางราวกับเทพธิดาในชุดผ้านุ่มจีบยกทอง ห่มสไบเป็นสีส้ม และห่มทับ

เสื้อแขนยาวสีเขียวหวัเปิด ช่างงดงามเสียเหลือเกินในสายตาของยาย
เจือ ต่างกับนงนุชหยดที่นุ่งโจงกระเบนเก่าๆสีน้ำตาลไหม้ และหม้อผ้าแถบสี
น้ำเงินเก่าๆ ต่างกันราวฟ้าและดิน แม้นงนุชหยดเองจะมีใบหน้าที่งดงาม
กว่าบรรดาทาสสาว ๆ ในเรือน หากเป็นความงามที่ไร้ค่า ไร้ราศี ไร
บารมีแต่อย่างไร เยี่ยงนี้แล้วนงนุชหยดยังคิดกล้ำหาญแอบมองค้อนมอง
จิกคุณขึ้นแสนสวยของยายเจือได้อย่างไม่นึกละอายแก่ใจ ด้วยนงนุช
เองเป็นฝ่ายยินยอมให้อ่านาจแห่งจิตใจต่ำๆมีอำนาจยิ่งเหนือไปความ
คุณงามความดีใดๆทั้งปวง

“วันนี้คุณขึ้นของบ่าวงามเหลือเกินเจ้าคะ” ยายเจือเอ่ยเสียงสั้น
เครือตามวัยหากแต่อ่อนโยน นุ่มนวลชวนฟัง ดวงตาคุ้เหียวย่นจ้องมอง
ใบหน้านางงามด้วยชื่นชม

คุณขึ้นยิ้มอ่อนๆ หากแต่สายตาคุ้หวานกลับมองทอดยาวไกล
ไปยังกลางลำคลองที่บัดนี้ได้มีเรือแจวลำหนึ่งได้พายอยู่กลางลำคลอง
พระองค์เจ้าไชยнуชิต

“แต่งตัวงดงามถึงเพียงนี้คุณขึ้นจะไปทำไมเจ้าคะ” นัง
หยดถามบ้าง แม้น้ำเสียงจะอ่อนหวาน หากแต่ดวงตากลับแอบค้อน
แอบจิกอยู่ตลอดเพล่า เป็นเพราะคุณขึ้นไม่ใส่ใจต่อสายตา นงนุชหยด

สายตาก็ยังคงจ้องมองค้อนจิกตาจึงหาที่มีความหมายใดๆต่อคุณขึ้นไม่ เพราะหัวใจนั้นห่วงใยกังวลอยู่กับเรือแจวกลางลำคลองนั้นเสียมากกว่า

“เกี่ยวอันใดกับแข็งด้วยวิธีหยด คุณขึ้นเธอจะไปที่ใดนั่น ทาส อยู่ส่วนทาสสิไว้ย คุณขึ้นเธอเป็นนายนะ”

ยายเจือแอบกระซิบกระซาบเสียงซู่ๆ นังหยดจึงทิ้งสายตาที่กำลังมองจิกมองค้อนต่อคุณขึ้น และหันขวับมาจ้องมองหน้ายายเจือ ด้วยนัยน์ตาที่ซุ่นซ่องใจ

“เรื่องของฉัน ฉันถามคุณขึ้นเจ้านาย ไม่ได้ถามทาสเยี่ยงยายเจือ” นังหยดยังคงเถียงไม่ยอมแพ้ ก็ทาสเหมือนกัน ไม่มีผู้ใดเหนือไปกว่ากัน อย่าได้คิดมาเก่งกาจกับนังหยดคนนี้เชียว

ยายเจือโกรธจนตัวสั่น ถลึงตาจ้องมองใบหน้าอันสะสวยของนังหยดอย่างพยายามสงบสติระงับอารมณ์ที่คลั่งแค้น ก็เพราะเรือแจวลำนั้ยังใกล้เข้ามา ยายเจือก็ยังมั่นใจว่า ผู้ที่กำลังพายเรือแจวมานั้นคือผู้ใด? คุณหลวงจักร

วันนี้แม้แต่เพียงคุณชื่อที่จะดงามดุจเทพธิดา หากคุณหลวงจักรยังสง่างามไม่ต่างไปจากเทพบุรุษด้วยเยี่ยงกัน ร่างสูงเป็นสง่าของคุณหลวงจักรในชุดผ้าม่วง และสวมเสื้อราชปะแตนที่สีขาวสะอาดตา ยายเจือมองเสียจนเพลินดุจเดียวกับที่นังหยดต้องมองจนตาค้าง หาก

ใช่เพียงคำคำเดียว ยังคงมีความหวานเชื่อมแอบซ่อนอยู่อย่างลึกๆ

นั่งหยดกับยายเจี๋ยจ้องเหม่อมองเพลिनจบจนกระทั่งร่างสูงเป็นสง่าของคุณหลวงจักรได้ก้าวขึ้นมาขึ้นเด่นเป็นสง่าที่ศาลาท่าน้ำเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“วันนี้น้องขึ้นของฟิงามเหลือเกิน” น้ำเสียงที่อ่อนโยนนุ่มนวลของคุณหลวงจักรได้เอ่ยขึ้นกับคุณขึ้น

“ปากหวานเสียจริงนะเจ้าคะคุณพี่จักร” คุณขึ้นเอ่ยเสียงอ่อนหวาน ดวงตาคู่หวานคมจ้องมองใบหน้าของคุณหลวงจักรด้วยรอยยิ้มที่ดวงตาและริมฝีปากบางงามสีชมพูอ่อน

“พร้อมแล้วใช่ไหมจะ จั๊นลงเรือไปกับพี่เลย พี่จะพาน้องขึ้นพายเรือไปเรือนขุนสะท้านสักครู่ หากพี่เสร็จธุระจากเรือนท่านขุนแล้วพี่จะพาเจ้าไปพายเรือเล่นกัน”

คุณหลวงจักรบอกเสียงนุ่มนวล ดวงตาคู่คมกิริบที่จ้องมองใบหน้างามเต็มเปี่ยมไปด้วยรัก เสน่หา หลงไหลความงดงามและอ่อนช้อยของคุณขึ้น

“เจ้าคะ น้องรอได้ หากคุณพี่จักรเสร็จสิ้นจากธุระในวังแล้ว คุณพี่จักรพาน้องพายเรือเล่นเมื่อใด น้องก็จะเก็บดอกบัวมาบูชาพระด้วยเจ้าคะ” คุณขึ้นรับคำเสียงอ่อนหวาน พรางส่งรอยยิ้มอันแสนหวาน พิมพ์ใจให้กับคุณหลวงจักร ทั้งแสนอ่อนหวาน แสนน่ารักชวนใจให้ต้องเกิดอาการปรารถนาใกล้ชิดเสน่หาภริมายิ่งนักจนหัวใจของคุณหลวงจักรแทบสลาย

“ได้สิจ๊ะน้องขึ้น สิ่งใดที่น้องขึ้นปรารถนา นั่นคือความสุขของพี่ด้วยเช่นกัน”

คุณหลวงจักรเอ่ยเสียงนุ่มนวล ดวงตาคู๋คมกริบอ่อนเชื่องจ้องมองใบหน้านามอย่างไม่วะทวิบดวงตา จ้องมองราวกับจะจดจำดวงหน้านามไว้กับใจของเขาให้นานแสนนาน นานไปจวบจนชาติหน้าภพใหม่ก็ยังว่าได้ จนอีกฝ่ายเขินอ่อนระทวยขณะที่ฝ่ายชายได้ก้าวเข้ามาประทับประคองเอวบางให้ก้าวไปกับเขา และได้พาก้าวไปยังเรือแจวที่ผูกเชือกหัวเรือไว้กับหัวสะพาน

ทั้งน้ำเสียงพูดคุยของบุคคลทั้งสองที่แสนอ่อนหวานและกิริยาท่าทางที่โอบกอดประคับประคองอย่างทะนุถนอมกันก้าวลงเรือแจวไปนั้นบ่งบอกถึงความรักอันแสนมั่นคงที่มีต่อกัน จนยายเจ็ต้องแอบซ่อนยิ้มด้วยปลาบปลื้มยินดี ช่างชื่นหัวใจคนแก่อย่างยายเจ็ยิ่งนักเมื่อได้แล

เห็นภาพหนุ่มสาวที่เหมาะสมและคู่ควรกันอย่างที่สุดคู่หนึ่งราวกับกิ่งทองใบหยก ข้าทั้งสองยังรักใคร่เสน่หาด้วยหัวใจที่จงรักภักดีต่อกัน

ขณะที่ยายเจือกำลังชื่นชมในความรักของคุณหลวงจักรที่มีต่อคุณชื่น แต่ก็ยังมีอีกคนที่แอบเฝ้าริษยาอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก ยิ่งได้เห็นคุณหลวงจักรแสดงกิริยาท่าทางแสนรักแสนทะนุถนอมต่อคุณชื่นมากเท่าใด ใจของนังหยดยิ่งเจ็บปวดบาดลึกปานดังกับมีผู้ใดเอาน้ำร้อนที่กำลังเดือดร้อนแฉะราวกับพระอาทิตย์สาดใส่เข้าตรงหัวใจของนังหยดให้ต้องเจ็บปวดร้าวราน ร้อนรนจนแทบไม่อาจจะรับอารมณ์ไว้ได้ ดวงตาคูรีแววมของนังหยดจึงจ้องมองร่างบอบบางของคุณชื่นที่กำลังเดินก้าวไปกับคุณหลวงจักร ในขณะที่ร่างบอบบางนั้นได้ตกอยู่กับวงแขนของอีกฝ่าย รักกันเหลือเกิน รักกันยิ่งรัก ทั้งรักทั้งทะนุถนอมกัน ปานกับไขในหินเขียวรี

“หมั่นไส้ ดัดจริต” เมื่อต้องทนกับความริษยาอันรุนแรงที่ฝังลึกอยู่กับหัวใจต่อไปไม่ไหว นังหยดจึงเผลอหลุดคำที่ซ่อนไว้กับใจออกมาให้ยายเจือต้องได้ยินจนระคายเคืองกับหูต่อผู้ที่ได้ยิน

“เอ็งหมายถึงผู้ใดหรือหยด” ยายเจือหันขวับตวาดแว๊ด จ้องมองใบหน้านังหยดจนตาเขียวปัดอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อ เกล็ดที่นังหยดไม่รู้รักที่สูงที่ต่ำ คิดดั่งฟ้าให้ตกต่ำเยี่ยงเดียวกับตัวนังหยดเอง

“เปล่า ไม่มีอันใดดอกยายเจ๊อ ฉันไปเข้าครัวก่อนละ ต้องรีบไปเตรียมข้าวปลาไว้สำหรับท่านๆบนเรือน เกิดมาเป็นทาสมันก็เอี่ยงนี้แหละ ต้องก้มหน้ารับกรรม”

นังหยดบอกเสียงสั้นพิกลเหมือนมีความหวาดระแวง หวาดกลัวไปต่างๆ ด้วยประจักษ์แก่สายตาชัดแล้วว่าทุกอย่างที่แอบคิดแอบสงสัยเป็นจริง คุณหลวงจักรกับคุณขึ้นต่างแอบมีใจเสน่หาต่อกันจริงแท้

“อ้าว อีหยด ไหนปากพูดว่าจะไปเข้าครัวแล้วไง และทำไมยังนั่งทำหน้าเศร้าเหมือนผีลงเรือนเสียเอี่ยงนั้น”

ยายเจ๊อเห็นนังหยดยังคงนั่งหน้าเศร้าคล้ายคนไม่สมหวังสิ่งใดสักอย่างที่คาดหวัง จึงอดใจตวาดเว็ดขึ้นมาได้อีกไม่ได้ ยิ่งเกลียดชังหน้านังหยดมากเท่าไร ยิ่งไม่ปรารถนาแลเห็นนังหยดต้องนั่งลอยหน้าลอยตาให้เห็นดำตาดำใจอยู่เอี่ยงนี้

“ฉันก็กำลังจะไปเข้าครัวประเดี๋ยวนี้แล้ว”

นังหยดพูดเสียงแข็ง ห้วนไม่มีหางเสียงก่อนที่สะบัดหน้า แล้วลุกพรวดจากที่นั่งคุกเข่าอยู่กับพื้น แล้วเดินกระแทกส้นเท้าลงกับพื้นดินจากไปอย่างแค้นๆ

ใจยังคงขุ่นข้องเฝ้าคิดริษยา อาฆาตพยาบาทต่อคุณขึ้น มี
 ความสุขกันนักรี้ แล้วจะได้รู้สึกว่าคุณทุกข์ระทมเป็นเยี่ยงไร เมื่อนั่ง
 หยอดคนนี้จะแอบสะกิดให้ท่านเจ้าคุณสมุทรปราการได้รับรู้ว่า ธิดาสาว
 สวยคนเดียวของท่าน ที่ท่านรักยิ่งปานดวงใจกำลังฉีกหน้าท่านด้วยการ
 แอบไปเที่ยวกับชายหนุ่มนอกเรือน

ถึงชายหนุ่มผู้นั้นคือคุณหลวงจักร ชายหนุ่มที่เจ้าพระยา
 สมุทรปราการก็ชื่นชมในตัวเขา และปรารถนาได้เขามาเป็นเขยแก้วเขย
 ขวัญ แต่ระหว่างความชื่นชมที่มีให้กับคุณหลวงจักรกับความรักและ
 ห่วงธิดาสาวสวยอย่างไหนมันจะรุนแรงไปกว่ากัน หากนั่งหยดคนนี้จะ
 สะกิดพร้อมใส่ความให้เป็นที่น่าชังมากยิ่งขึ้น คราวนี้แหละ เพียงแค่นั่ง
 หยดจะสะกิดเพียงเบาๆ ท่านเจ้าคุณสมุทรปราการคงได้สั่นสะท้านไป
 ทั้งกายและใจอย่างเป็นแน่แท้

เสน่ห์จันทร์หอม 2 “วิธีฐานา”

ร่างสูงใหญ่ของเจ้าพระยาสมุทรปราการนั่งเป็นสง่าอยู่บนตั่งเท้า
สิงห์กลางห้องโถงใหญ่ ดวงตาคู่กลมโตกำลังเหม่อมองไปทางหน้าต่าง
ทอดสายตาวาวไกลไปยังกลางลำคลองพระองค์เจ้าไชยณัฐิต แล้วท่าน
ก็สะดุ้งชะงักงันทั้งสายตาที่กำลังเหม่อมองไปยังกลางลำคลองนั้น
กลับมายังเสียงใครคนหนึ่งที่กำลังคลานเข้าตุบต๊ับจากใต้ถุนเรือนขึ้นมา
บนเรือน ซึ่งปกติก็จะมีทาสคนใดกล้ำขึ้นมาเหยียบบนเรือน
เพราะทาสไม่มีสิทธิ์ไ้ม้ายืนเกาะหัวกระไดเรือนของผู้เป็นนาย หากไม่
ถูกเรียกใช้เสียก่อน

ดวงตาคู่เข้มจ้องมองร่างที่นั่งพับเพียบก้มหน้าตัวงออยู่ตรงหน้า
อย่างนึกแปลกประหลาดใจ

“อียดเอ็งขึ้นมาทำไมบนเรือนข้า มีใครเรียกใช้เอ็งดอกกริ”
เสียงดังและห้าวกังวานเต็มเปี่ยมไปด้วยอำนาจของเจ้าพระยา
สมุทรปราการทำเอานั่งหดยดที่นั่งพับเพียบก้มหน้าอยู่เบื้องล่างต้องสั่น
สะท้านด้วยหวาดกลัว ก้มหน้านั่งจ้องมองแต่พื้นกระดานเรือน

“ไม่มีผู้ใดเรียกใช้ว่าดอกเจ้าคะ” นั่งหดยก้มหน้าพูดเสียงแผ่ว
กลัว เนื้อตัวสั่นไปทั้งตัว ยิ่งตรงหัวไหล่ยิ่งสั่นสะท้าน

“ไม่มีผู้ใดเรียกใช้เชิง แล้วเชิงเสนอหน้าขึ้นมาทำไมรีอียด รี
คิดจะเทียมเท่านั้นายบนเรือน ที่พึงใจจะก้าวขึ้นเรือนเมื่อใดก็ยอมได้
เสมอ”

ท่านเจ้าคุณสมุทรปราการตะคอกเสียงเข้ม ดวงตาคู่คมและ
แกร่งกล้ามอำนาจจ้องมองนั่งหยดที่นั่งพับเพียบก้มหน้าอยู่เบื้องล่าง
อย่างไม่สบอารมณ์

“คือว่ามีเรื่องที่ไม่สู้ดีงามมาแจ้งต่อท่านเจ้าคุณเจ้าค่ะ” นั่ง
หยดพูดอย่างพยายามปรับน้ำเสียงและทำใจกล้ำไม่ให้ต้องตกอยู่ใน
อาการที่หวาดกลัวมากจนเกินเหตุนัก

ด้วยรู้แกล้งแล้วว่าสิ่งที่จะพูดออกไปนั่นคือสิ่งที่ทำลายหัวใจ
เจ้าพระยาสมุทรปราการอย่างรุนแรง ประหนึ่งมีใครนำเข็มปลายแหลม
สักร้อยพันด้ามทิ่มแทงลงกลางหัวใจของเจ้าพระยาสมุทรปราการ
เพราะคุณขึ้นก็เปรียบดังแก้วตาดวงใจของเจ้าพระยาสมุทรปราการ

“มีอันใดก็ว่ามาอีหยด ยังมัวแต่พิรพีโรอยู่ให้เป็นทีขวางหูขวาง
ตาข้าอยู่นั้น”

“คุณหลวงจักรเจ้าค่ะ คุณหลวงจักรเธอพายเรือมารับคุณขึ้น
และก็พากันพายเรือออกไปจากเรือนเจ้าค่ะ”

สิ้นคำที่นังหยดพยายามกลั่นใจพูดอย่างหวาดระแวงด้วยความกลัวที่มีต่อเจ้าพระยาสมุทรปราการ พลันเสียงทูปก้านลงกับขอบตั่งหัวสิงห์ก็ดังขึ้นพร้อมกับเสียงดังห้าวอย่างมีอำนาจก็ได้ดังสะท้อนขึ้นมาอีก จนนังหยดที่กลัวอยู่เป็นทุนเดิมแล้วยิ่งต้องกลัวหวาดผวามากยิ่งขึ้น แต่ก็ยังคงก้มหน้ามองพื้นกระดานด้วยเนื้อตัวที่สั่นสะท้านอย่างหวาดกลัว

“จริงรีที่เอ็งพูดมานั้นอีหยด”

“จริงเจ้าคะ บ่าวเห็นมากับตาคุณหลวงจักรพ่ายเรือมารับคุณขึ้นไปจากเรือนด้วยตัวของคุณหลวงเองเจ้าคะ”

นังหยดเอ่ยเสียงสั่นๆ กลัวๆ นังก้มหน้านิ่งจ้องมองแต่พื้นกระดานเรือน นึกเสียวสันหลังขึ้นมาครมครัน เพลานี้แม้ว่าหล่อนจะคาบข่าวมาบอกแต่ทว่าก็ใช่เป็นข่าวที่เจ้าพระยาสมุทรปราการพึงปรารถนาได้ยินไม่ ยิ่งเป็นข่าวที่แสดงหูแก่ท่านอย่างมากอีกด้วย ใครๆ ต่างรู้จักกันทั่วบ้านทั่วเมือง หรือแม้แต่บ่าวไพร่ทุกคนในเรือน ต่างรู้ดีว่าท่านเจ้าพระยาสมุทรปราการท่านรักและห่วงแหนในตัวธิดาสาวสวยของท่านมากมายเพียงใด แม้มดสักตัวหากเข้าใกล้คุณขึ้น ท่านเจ้าพระยาสมุทรปราการยังโกรธจนตัวสั่น เกรงว่ามदनันจะกัดเนื้อตัวอันขาวนวลของคุณขึ้นให้ต้องเจ็บปวด

แม้ว่าท่านเจ้าคุณสมุทรปราการจะมีความเอ็นดูและเมตตาต่อคุณหลวงจักรมากเพียงใด แต่ท่านก็ไม่พึงใจที่ได้แลเห็นว่าคุณหลวงจักรได้แอบลักพาคุณขึ้นไปนอกเรือนเยี่ยงนี้ คงเป็นเพราะทั้งตัวคุณขึ้นและคุณหลวงจักรอ่านใจท่านเจ้าคุณสมุทรปราการได้ เพราะหากมีการขอพาไปเที่ยวนอกเรือนกันอย่างซึ่งๆหน้า ท่านเจ้าคุณสมุทรปราการก็จะไม่ยินยอมให้พากันออกไปเที่ยวนอกเรือนอย่างแน่อน ท่านอนุญาตเพียงให้พบหน้ากันเฉพาะต่อหน้าท่านเท่านั้น ลับตาท่านไม่เชื่อมั่นใจชายหนุ่มหญิงสาวที่อยู่ห่างไกลสายตาผู้หลักผู้ใหญ่ เกรงว่าน้ำตาใกล้หมดแล้วจะเกิดสิ่งไม่ดีไม่งามขึ้น

คุณขึ้นเป็นถึงธิดาสาวสวยคนเดียวของเจ้าพระยาสมุทรปราการ คุณขึ้นเป็นสิ่งที่มีความค่ามากล้น มากยิ่งเสียกว่าเพชรที่หลายๆคนมักมองเป็นสิ่งที่ล้ำค่า หากแต่คุณขึ้นมีค่ามากกว่า

และที่สำคัญท่านเจ้าพระยาสมุทรปราการยึดมั่นถือมั่นในเรื่องขนบธรรมเนียมประเพณีไทยเป็นใหญ่ หญิงสาวทุกชนชั้น ไม่ว่าธิดาเจ้าขุนมูลนาย หรือแม้กระทั่งลูกหลานทาสไพร่ก็ควรอยู่ในกรอบขนบธรรมเนียมประเพณี ไม่ควรอย่างยิ่งที่จะอยู่กับชายหนุ่มเพียงสองต่อสองลับตาผู้หลักผู้ใหญ่

“เห็นมากับตา แล้วเหตุใดจึงไม่ขัดขวางเล่าอียด ปลอ่ยให้
พ่อจักรพาแม่ขึ้นของข้าออกไปจากเรือนกันสองต่อสองได้อย่างไร”

ท่านเจ้าคุณสมุทรปราการตะคอกเสียงดังลั่นสนั่น ตัวสั่นเต็ม
ขณะที่ความโกรธพุ่งขึ้นอย่างถึงที่สุด สองขมมีโอใหญ่กำแน่นเข้าหากัน
อีกครั้งจนแลเห็นเส้นเอ็นนูน เม็ดเหงื่อเริ่มผุดพรายขึ้นบนใบหน้าและ
ศีรษะที่ไร้เส้นผม

ร่างนั่งหยดนั่งก้มหน้าตัวสั่นด้วยความหวาดกลัว แต่หากหัวใจ
กลับเบ่งบานปลาบปลื้มเมื่อได้แลเห็นพ่อโกรธลูกมากมายถึงเพียงนี้
ต้องสะกิดให้โกรธโกรธมากยิ่งขึ้น เพื่อบางที่ท่านเจ้าคุณ
สมุทรปราการโกรธจัดๆอาจมีคำสั่งห้ามให้คุณหลวงจักรมาเหยียบที่
เรือนของท่าน ถึงนั่งหยดจะไม่ได้พบหน้ากับคุณหลวงจักร แต่คน
เยี่ยงนั่งหยดคงไม่ไร้หนทางที่จะดิ้นรนไปพบหน้าคุณหลวงจักรได้อย่าง
แน่นอน นั่งหยดเชื่อในความเจ้าเล่ห์เพทุบายในตัวที่มีอย่างมากล้น จึง
ก้มหน้าแอบซ่อนยิ้มไว้กับสีหน้าของนั่งหยดเอง

“บ่าวกลัวคุณขึ้นเจ้าคะท่านเจ้าคุณ บ่าวเป็นเพียงทาส ส่วน
คุณขึ้นเธอเป็นถึงธิดาท่านเจ้าคุณ บ่าวไม่บังอาจดอกเจ้าคะ ท่านเจ้า
คุณโปรดเห็นใจบ่าวด้วยเถิดเจ้าคะ”

นังหยดเสแสร้งทำเสียงอ่อนเศร้า ต่างกับใจที่กล้าหาญ
 ปรารถนาแลเห็นคุณขึ้นต้องเจ็บซ้ำหัวใจเจียนตายไปเสียต่อหน้าต่อตา
 ยอมรับว่าทุกเพลานที่นังหยดได้แลเห็นใบหน้างดงามของคุณขึ้นได้ใกล้ชิด
 เสน่หาอยู่กับคุณหลวงจักรแล้ว นังหยดเจ็บแค้น ปรารถนาใช้มีดปลาย
 แหลมกรีดลงบนใบหน้าที่งดงามของคุณขึ้นให้เป็นแผลแหวะหะแสน
 น่าเกลียดน่ากลัวจนไม่มีผู้ใดปรารถนาใกล้ชิดแม้แต่คุณหลวงจักร

ท่านเจ้าคุณสมุทรปราการโกรธจนใจสั่น ที่นังหยดพูดมา
 ทั้งหมดก็จริง นังหยดมันเป็นเพียงทาส ทาสนั้นหรือที่จะกล้าหาญไป
 ต่อกรใดๆหรือขัดขวางใดๆต่อนายได้

“เออ ข้าเข้าใจเอ็งอีหยด เอ็งมันก็แค่ทาสในเรือนเบี้ยคนหนึ่ง
 จะกล้าหาญไปขัดดอกขัดใจใดๆต่อนายได้”

ท่านเจ้าคุณสมุทรปราการตะคอกเสียงดังก้องทั่วเรือน ใบหน้า
 เริ่มดุขึ้นยิ่งขึ้น นัยน์ตาขวาง นิ่งขบเขี้ยวพินของท่านเองจนเสียงลอด
 ออกมาตามไรฟัน

นังหยดนั่งก้มหน้าตัวสั่นคล้ายกลัวอย่างสุดแสนกลัว แต่หัวใจ
 กลับกระหึ่มยืดย่อง ท่านเจ้าคุณสมุทรปราการโกรธคุณขึ้นและคุณ
 หลวงจักรมากมายถึงเพียงนี้ ลางที่ความรักของทั้งสองที่มีต่อกันอาจะถูก
 ท่านเจ้าคุณสมุทรปราการตัดขาดสะบั้นลงได้ด้วยรักษาศักดิ์ศรีและ

หน้าตาของผู้เป็นใหญ่เยี่ยงท่าน เมื่อเพลานี้มาถึงนั่งหยดคนนี้แหละที่จะเป็นคนคอยรักษาแผลใจให้แก่คุณหลวงจักรเอง

ถึงแม้เพลานี้ นั่งหยดยังคงมีไอ้ทับทาสในเรือนอีกคนที่คอยเคียงกายเคียงใจนั่งหยดอยู่ แต่ก็หาได้ครอบครองหัวใจนั่งหยดได้ ไอ้ทับจึงเปรียบดั่งกับของเล่นชิ้นหนึ่งที่นั่งหยดพร้อมจะเขี่ยทิ้งได้ในทุกเพล

“เอาละอีหยด แม่ขึ้นกลับมาถึงเรือนเมื่อใด เอ็งก็บอกให้แม่ขึ้นมาพบข้าด้วยก็แล้วกัน”

เจ้าพระยาสมุทรปราการนั่งถอนหายใจเฮือกใหญ่อย่างพยายามระงับความโกรธก่อนที่จะเอ่ยกับนั่งหยดขึ้นมาอย่างอ่อนใจ นั่งหยดลอบส่ายยิ้มที่มุมปากอย่างสะใจก่อนตอบอย่างมีนัยขึ้นมาอีกครั้ง

“เจ้าคะ แล้วท่านเจ้าคุณจะคิดการณ์สิ่งใดต่อไปแล้วเจ้าคะ ในเมื่อคุณขึ้นทำผิดชนบธรรมเนียมประเพณีไทยเยี่ยงนี้ ข้ายังทำให้ท่านเจ้าคุณต้องได้รับความอับอาย รึสั่งห้ามติดต่อกับคุณหลวงจักรไปตลอดชีพดีไหมเจ้าคะ”

“อีหยด เอ็งนี่มันจะลามปรามมากเกินไปแล้วกระมัง บังอาจมาสั่งสอนข้า ประเดี๋ยวเถิดได้หลังกลายเป็นตุ๊กแกเสียดอก”

สิ้นคำตะคอกพร้อมชูจากท่านเจ้าคุณสมุทรปราการ นั่งหยด
ถึงกับผวา ถอยหลังวูบ หลังกลายเป็นตุ๊กแกบ่าวไพร่ทุกคนในบ้านต่างรู้
แจ้งแก่ใจกันดีทั่วหน้า ว่านั่นหมายถึงอะไร หวายเป็นมาจากมือของไอ้
เข้มหาสหายที่มีรูปร่างสูงใหญ่ ผิวดำยิ่งเสียกว่าอีกา ปากหนาสีเขียว
เข้ม

ไอ้เข้มมันมีหน้าที่คอยเตือนตบ่าวไพร่ทุกคนที่ทำความผิด
หรือไม่ต้องใจกับท่านเจ้าคุณสมุทรปราการนั่นเอง ฉะนั้นแล้วชื่อไอ้เข้ม
จึงเป็นที่หวาดกลัวต่อบ่าวไพร่ทุกคนที่มีความหวาดกลัวไม่ต่างพญา
มัจจุราช

“ไป ลงจากเรือนข้าไป หากคราวหน้าข้าไม่เรียกใช้ เ็งก็
อย่าได้เสนอหน้าขึ้นมานบนเรือนข้าเด็ดขาด”

ท่านเจ้าคุณสมุทรปราการตะคอกซ้ำอีกด้วยเสียงที่ห้าวดังและ
เปี่ยมไปด้วยอำนาจ จนนั่งหยดกลัวจนลาน รีบคลานเข้าหาไปจาก
ห้องโถงอย่างรวดเร็วจนปลายหางกระเบนแทบหลุด

.....

ตะวันเริ่มคล้อยต่ำลงสู่ลำคลองพระองค์เจ้าไชยนิชิตที่ยาวไกล
และอีกไม่นานพระจันทร์ก็คงลอยเด่นขึ้นมาแทนที่ดวงตะวัน พร้อมโรย
แสงเยือกเย็น เป็นเงาสะทอนพราวอยู่ได้แสงพระจันทร์

เรือแจวของคุณหลวงจักรยังคงลอยล่องอยู่กลางลำคลอง พระองค์เจ้าไชยนุชิต โดยมีร่างบอบบางของคุณขึ้นนั่งพับเพียบอยู่กลางลำเรือ ในอ้อมกอดมีดอกบัวสีชมพูหลายดอก ใบหน้านางก้มหน้าลงมองดอกบัวในอ้อมกอดของเจ้าหล่อนอยู่เป็นนาน นานจนจนหาว่าไม่รู้ไม่ว่า บัดนี้ผู้ที่ทำหน้าที่พายเรือแจวได้หยุดพายไปนานแล้ว เขายกไม้พายขึ้นมาวางไว้กับตักของเขา แล้วใช้สายตาคู่คมกิริบจ้องมองใบหน้านางงามของหญิงสาวจนเพลิน

“เจ้าช่างงดงามเสียจริง แม้ดวงจันทร์ที่กำลังลอยเด่นขึ้นมาที่ว่างามนัก ยังแพ้ความงามบนใบหน้าเจ้า”

คุณหลวงจักรเอ่ยเสียงอ่อนโยน นุ่มนวลชวนฟัง ใบหน้านางของคุณขึ้นจึงเงยขึ้นจ้องมองใบหน้าที่หล่อคมคายของเขา แล้วยิ้มอ่อนโยน

“คุณพี่จักรเจ้าขา น้องเพิ่งคลายสงสัยว่า เหตุใดจึงพายเรือชานัก จนตะวันลับขอบฟ้าไปแล้ว เรือแจวของคุณพี่จักรยังคงลอยเด่นอยู่กลางลำคลอง นั้นเป็นเพราะไม่ยอมพายเรือ ข้ายังจ้องมองแต่ใบหน้าของน้อง ทำราวกับว่าไม่เคยพบเจอหน้ากันเสียเลยนั้น”

สิ้นคำอันแสนอ่อนโยนอ่อนหวานของคุณขึ้น คุณหลวงจักรจึงยิ้มอ่อนโยนที่มุมปาก

“ก็เจ้างามเสียจริงๆนี่คุณขึ้นของพี่ งามเสียจนพี่แทบบ้าคลั่งตายเพราะความงามของเจ้า”

คุณหลวงจักรเย้ยเสียงอ่อนโยนนุ่มนวลคล้ายคนเพื่อคลั่งวอนขอรัก

“พอเถิดเจ้าคะ น้องไม่ปรารถนาได้ยินคำหวานจากปากชายแล้ว ดูพระจันทร์ตกน้ำกันดีกว่านะเจ้าคะ งามยิ่งเสียกว่าสิ่งใด”

คุณขึ้นเย้ยเสียงอ่อนหวาน พลงขึ้นนิ้วมือที่มีแหวนทองที่หัวแหวนเป็นลายดอกพิกุลไปที่เบื้องหน้า เจาพรายสีไข่มุกของพระจันทร์สะท้อนวิบไหวอยู่ในสายแม่น้ำ

คุณหลวงจักรยิ้มอ่อนๆในความฉลาดเจ้าเล่ห์ของหญิงสาวคนรัก ฉลาดนัก ช่างรู้และหาเหตุมาหลบคำชมจากเขา

“เจ้านี่ช่างฉลาดเสียจริงเชียวนะคุณขึ้น หลอกล่อให้พี่สนใจทางอื่น เพื่อลืมความสนใจกับความงามบนใบหน้าของเจ้า” คุณหลวงจักรยังคงไม่ยอมหลงกลลวงของหญิงสาว รู้ว่าเจ้าหล่อนคงเขินอายมากนักที่โดนชมต่อหน้าต่อตาเยี่ยงนี้

“เอาละเจ้าคะคุณพี่จักร จั้่น้องขอเอ่ยตรงๆกับคุณพี่เลยนะเจ้าคะ รีบพายเรือพาน้องกลับเรือนเสียที ปานนี้เจ้าคุณพ่อคงชะเง้อรอน้องแล้วละเจ้าคะ”

คราวนี้หญิงสาวพูดตรงไปตรงมาอย่างไม่มีอ้อมค้อมอีกต่อไป ใบหน้างดงามเริ่มมีแววกังวล หวาดกลัวในความดุของบิดา ถึงมั่นใจว่ายามใดที่บิดาโกรธและดูเจ้าหล่อน เพียงเจ้าหล่อนจะอดอดอ่อน ทำนัยน์ตาวอนขอความเมตตาต่อท่าน ไม่ช้าไม่นานความโกรธจากบิดาก็หายไปพร้อมกับปิติทั้ง

“ก็ได้จ๊ะ จั้่นพี่จะพายเรือต่อเพื่อไปส่งน้องขึ้นของพี่”

นวนถึงความดูร้าย และความหวงแหนในธิดาสาวสวยของเจ้าพระยาสมุทรปราการแล้ว คุณหลวงจักรเองก็อดเสียวสันหลังไม่ได้เช่นกัน ถึงมั่นใจว่าท่านเจ้าคุณสมุทรปราการมีเมตตาต่อเขาอย่างมาก ล้นเช่นกัน หากความดูร้ายและความหวงแหนในธิดาสาวสวยของท่านก็มีมาก มากเสียจนเขายอมรับว่าหวาดหวั่นอยู่ไม่น้อย

“เจ้าคะ จั้่นก็รีบพายเรือสิเจ้าคะ” คุณขึ้นเร่งเสียงอ่อนหวาน คุณหลวงจักรจึงยืมอ่อนโยนตอบคืนให้แก่เจ้าหล่อน รีบยกไม้พายขึ้นจากตักแล้วรีบพายเรือแจวกลับเข้าฝั่งอันเป็นที่ตั้งบ้านเรือนไทยหลังใหญ่

และงดงามสมกับศักดิ์ศรีเจ้าของเรือนที่มียศถาบรรดาศักดิ์เป็นถึง
เจ้าพระยา

.....

พอเรือแจวมาถึงสะพานท่าน้ำหน้าเรือนไทยของเจ้าพระยา
สมุทรปราการ ร่างบอบบางที่ได้ก้าวลงจากเรือแล้ว จึงหันมาเอยกับ
ชายหนุ่มคนรักด้วยน้ำเสียงที่อ่อนหวาน

“ส่งน้องเพียงแค่นี้สะพานนี้ก็พอแล้วเจ้าคะคุณพี่จักร”

คุณหลวงจักรสายหน้าซำๆ เป็นการปฏิเสธ หากต้องปล่อยให้
หญิงสาวไปเผชิญหน้ากับท่านเจ้าคุณสมุทรปราการผู้เป็นบิดาของเจ้า
หล่อนในยามที่ท่านกำลังโกรธอยู่คงไม่ดีไม่งามแน่ อีกอย่างเขาเองก็
เป็นชายอกสามศอก ควรที่จะปล่อยให้หญิงสาวไปเผชิญหน้ากับบิดา
ยามโกรธซึ่งเย็นนี้

“พี่จะไปส่งน้องขึ้นให้ถึงหัวกระไดเรือน และจะขอรบกวนเท้า
ท่านเจ้าคุณที่พี่บังอาจแอบพาน้องขึ้นไปเที่ยวลำพังเย็นนี้”

คุณขึ้นยิ้มอ่อนๆ จ้องมองหน้าอันหล่อคมของคุณหลวงจักร
ด้วยปลาบปลื้มในความเป็นชายชาติทหารของเขา

“ไม่จำเป็นดอกเจ้าคะ เจ้าคุณพ่ออาจมีโกรธน้องบ้างที่แอบหลบหนีไปเกี่ยวกับคุณพี่จักรสองต่อสอง แต่ท่านก็คงไม่คิดฆ่าแกงใดๆ น้องดอกเจ้าคะ”

สิ้นคำและน้ำเสียงที่แสนหวานของคุณชื่น ร่างบอบบาง ผิวขาวดำขำสวยแบบหญิงสาวชาวพม่าที่ได้แอบหลบซ่อนอยู่ข้างต้นกอละเวงก็ได้โผล่ร่างออกมา

“คุณชื่นเจ้าขา กลับมาแล้วหรือเจ้าคะ ท่านเจ้าคุณให้บ่าวมาเรียนว่า หากคุณชื่นกลับมาเรือนแล้ว ให้รีบขึ้นไปพบท่านทันทีเจ้าคะ”

นังหยดพูดเสียงแข็งๆ ทำราวกับจะไม่ใช่บ่าวที่พูดอยู่กับนายดวงตาที่จ้องมองใบหน้างามของคุณชื่นข้างเปี่ยมไปด้วยความริษยาเกลียด อาฆาตพยาบาท

“นังหยด” หญิงสาวอุทานอย่างตกใจ แลเห็นว่าตะวันลาลับขอบฟ้าไปแล้ว คิดไม่ถึงว่านังหยดบ่าวสาวในเรือนยังคงไม่กลับเรือน บ่าวไปพักผ่อนหลับนอน

“เจ้าคะ บ่าว นังหยดคนนี่เองเจ้าคะ เชิญคุณชื่นไปพบกับท่านเจ้าคุณเสียเพลานี้เลยนะเจ้าคะ”

นังหยดเอ๋อเสียงแข็งๆด้วยใจลึกๆแล้วปรารถนาคิดขึ้นเทียมเท่ากับผู้ขึ้นใจแทบขาด ก็คนเหมือนกัน ข้า้นงหยดคนนี้มีฐานะเป็นเพียงทาสยังมีความมั่งคั่งมากกว่าผู้ขึ้นที่เป็นถึงธิดาสาวคนเดียวของเจ้าพระยาสมุทรปราการเสียอีก ในความคิดของนังหยดแต่เพียงผู้เดียว

“ไปสิจะน้องขึ้น ท่านเรียกหาเยี่ยงนี้ คงไม่พ้นเรื่องที่พี่แอบพาเจ้าหลบหนีไปเที่ยวนอกเรือนอย่างแน่นอน ขึ้นไปพบท่าน แล้วพี่ก็จะไปขอพบท่านพร้อมกับเจ้า”

คุณหลวงจักรเอ๋อเสียงอ่อนโยนนุ่มนวล ดวงตาคู่มือที่จ้องมองใบหน้างามของหญิงสาวคนรักเปี่ยมไปด้วยรักและห่วงใย จนนังหยดที่เฝ้ามองดูต้องเกิดอาการอาฆาตริษยาขึ้นมาอย่างรุนแรง กัดริมฝีปากแน่น จนแผลและหลุดเสียงเข้มขึ้นมาว่า

“ไม่ได้เจ้าคะคุณหลวง ท่านเจ้าคุณปรารถนาพบเพียงผู้ขึ้นเท่านั้น อย่าขัดคำท่านเลยนะเจ้าคะ”

“จริงเจ้าคะ ขึ้นคุณพี่จักรพายเรือกลับเรือนของคุณพี่ไปก่อนเถิดนะเจ้าคะ อย่าได้ห่วงใยใดๆต่อน้องเลย เจ้าคุณพ่อท่านไม่ทำร้ายใดๆต่อน้องดอกเจ้าคะ”

หญิงสาวพูดอย่างมั่นใจ ด้วยรู้ซึ่งถึงหัวใจของผู้ที่เป็นบิดา รักและสงสาร เมตตาคต่อเจ้าหล่อนมากเพียงใด ยิ่งเจ้าหล่อนต้องกำพร้า มารดานับแต่ที่ยังเป็นเด็กทารก มารดาคลอดเจ้าหล่อนมาได้เพียงสิบกว่าวัน มารดาก็จากเจ้าหล่อนและทุกคนไปโดยที่ไม่มีคำบอกลาต่อผู้ใดสักคำ แม้แต่บิดา และนี่จึงเป็นจุดอ่อนที่บิดามีเมตตาสงสารเจ้าหล่อนมากเกินกว่าที่จะเสียเนื้อเจ้าหล่อน เพราะแต่เล็กจวบจนเติบโตใหญ่ขึ้นมา เจ้าหล่อนจำได้ดีว่า แม้เพียงปลายก้อยของเจ้าหล่อนบิดาก็ยังไม่เคยดีให้เจ็บปวดแม้เพียงครั้งเดียว เพียงแค่เสียงดุดัน กับสีหน้าบึ้งตึง แต่พอเจ้าหล่อนปีบน้ำตาเสียหยดเดียว ความโกรธ ความดุดันจากบิดาก็หายไปราวกับปลิดทิ้ง

เพราะมั่นใจตามที่เจ้าหล่อนคิด ร่างบอบบางของคุณขึ้นจึงก้าวที่จะเดินไปยังเรือนใหญ่อย่างรวดเร็วจนปลายสไบสีส้มต้องไหวพลั่ว แต่ก็ยังเข้าไปกว่าคนมือไว คุณหลวงจักรรีบคว้าปลายสไบนั้นไว้ทัน แล้วยกปลายสไบขึ้นมาจุมพิตอย่างอ่อนโยนแทนแก้มนวลขาวของหญิงสาว

คุณขึ้นหันขวับ ส่งยิ้มหวานพิมพิไลให้แก่คุณหลวงจักรอีกครั้ง ก่อนเอ่ยเสียงอ่อนหวานขึ้นมา

“ปล่อยปลายสไบน้องเถิดเจ้าคะคุณพี่จักร น้องจะรีบขึ้นเรือน”
เจ้าหล่อนเอ่ยเสียงอ่อนหวาน

“ฮะ พี่จะยื่นส่งเจ้าอยู่ตรงนี้ รอให้เจ้าก้าวขึ้นพ้นกระไดเรือน
เสียก่อน พี่จึงจะกลับเรือน”

คุณหลวงจักรเอ๋ยเสียงอ่อนโยน นุ่มนวล ดวงตาคมกริบจ้อง
มองใบหน้างามอย่างแสนรัก แสนอาลัยก่อนปล่อยปลายสไบของหญิง
สาวคนรักให้เจ้าหล่อนได้ก้าวจากไปโดยไม่รีรอ

หากแต่ดวงตาคุ่มกริบยังคงมองตามร่างบอบบางที่กำลังก้าว
ขึ้นกระไดเรือนไปด้วยหัวใจที่ห้วงกังวล รักแสนรัก รักสุดหัวใจ รักไม่มี
ข้อแม้ใดๆ ถึงคุณขึ้นจะไม่ใช้ธิดาเจ้าขุนมูลนาย หากแต่เป็นลูกสาว
ชาวบ้านธรรมดาคนหนึ่ง หัวใจรักอันมั่นคงของเขาก็จะขอมอบให้แก่เจ้า
หล่อนเพียงผู้เดียว แม้ปลายหางตาก็จะไม่มีวันเหลียวมองหญิงสาวอื่น
ใด

////////////////////////////////////